

Ordføreren: Af den høitærede Ministers Utringer erfarer jeg altfaa, at der ikke er Noget i Veien for, at Amtsrådene i Genhold til Landkommunallovens § 48 kunne understøtte Færgestederne. Jeg har heller ikke kunnet indse, hvorfor man ikke paa denne Bestemmelse skal kunne støtte en saadan Ret, og naar jeg faar det bekræftet af den høitærede Minister, at der ikke er Noget til Hinder for, at Amtsrådene paa den omtalte Maade kunne yde Bidrag til Færgevesenet, forekommer det mig, at man dermed kan slaa sig til No. Det er slet ikke unaturligt, at en særlig, besværligere Fremgangsmaade skal iagttages i Tilfælde af den omtalte Natur, fordi der jo nemlig her er Spørgsmaal om Noget, der ikke er Amternes egne Udgifter; hvad her er Spørgsmaal om, er at yde Privilegiehaverne Laan, eller give dem Tilskud, og det er noget ganske Andet end, at Amtene anvende Pengene til Landeveie, der ligge under dem, og hvis Vedligeholdelse ligefrem er Amternes egen Sag. Forholdet til Færgestederne er i Virkeligheden et ganske andet end Forholdet til Veiene, og derfor mener jeg, at der ikke i og for sig er noget unaturligt i, at en noget mere betryggende formel Fremgangsmaade skal følges med Hensyn til en Art af Udgifter, der mere har Karakter af en Gave, end med Hensyn til en anden Art, der har Karakteren af en ligefrem Opfyldelse af Amtets Forpligtelser. Jeg tror desuden, at den formelle Fremgangsmaade, som omtales i Landkommunallovens § 48, ikke i Virkeligheden vil lægge nogen Hindring i Veien, thi den er jo slet ikke saa særdeles besværlig; denne Fremgangsmaade bliver jo idelig anvendt, og der forekommer jo bestandig i Amtsrådene ikke faa Sager, med Hensyn til hvilke denne Fremgangsmaade alligevel maa anvendes. Jeg tror derfor ikke, at det vil afstedkomme nogen praktisk Ulempe, at disse Spørgsmaal tages med ved samme Leilighed, og naar Stemningen hos Amtsrådene virkelig er for, at de omhandlede Udgifter bør gjøres, vil heller ikke det kvalificerede Stemmeantal, der kræves, lægge nogen Hindring i Veien. — Hvad dernæst angaar Udtrykket „mindre Udgifter“ og Tilkendegivelsen af, at Amtsrådet kan bevilge saadanne mindre Udgifter, skal jeg bemærke, at det, der har bevæget Udvalget til at modsætte sig denne Tilkendegivelse, er den samme Frygt, der ogsaa paa andre Punkter har gjort sig gjældende for, at man gjennem denne Bestemmelse vil forsøge paa at vælte Mere og Mere over paa Amtsrådene. Det er ganske vist, at det altid, hvorledes man end vender og dreier Sagen, maa blive Regjeringen og i sidste Instants Rigsdagen, som kommer til at afgjøre, om der fra Statens Side skal ydes Noget eller ikke ydes Noget i denne Henseende; men med Hensyn til Rigsdagens Virksomhed i denne Henseende skal jeg dog minde om, at, for at den kan komme

frem, vil jo dog sædvanligvis Regjeringens gode Billie udkræves; thi det er rigtignok sandt, som den ærede Minister bemærkede, at der eksisterer et privat Initiativ, men i Sager af denne Bestaffenhed vil man vanskelig kunne tænke sig, at Private under Finanslovens Behandling med Udset til Held skulde stille Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Staten skal yde Tilskud til dette eller hint Færgested. Det bliver altfaa i Virkeligheden Indenrigsministeriet, der bliver raadigt over, om Amtsrådet skal bære Udgifterne alene, eller om man fra Statens Side vil gjøre Skridt til at komme det til Hjælp, og det er det, der har fremkaldt Udvalgets Frygt for, at man muligvis ad den Vej kunde komme til at henvise Amtsrådene til alene at bære adskillige Udgifter, der efter deres Mening ingenlunde kunne betegnes som mindre Udgifter. — Udvalget stiller sig altfaa til de foreliggende Ændringsforslag angaaende disse Spørgsmaal faalebes, at det maa fraraade Thinget at vedtage det af 2den Landssthingsmand for 5te Kredts (Orenbøll) til § 3 stillede Ændringsforslag, at det heller ikke ønsker det af Landssthingsmanden for 4de Kredts (Sonne) stillede Ændringsforslag vedtaget, men at man dog paa den anden Side ikke saa nødig vil se dette vedtaget, som det først nævnte, og endelig, at Udvalget ikke lægger nogen særlig Vægt paa, om dets Ændringsforslag under Nr. 5 bliver vedtaget eller ikke.

Indenrigsministeren: Ja, jeg maa atter tage til Orde overfor den ærede Ordfører og nedlægge Indsigelse imod, at han betragter mine Utringer, da jeg havde Ordet, som en Tilkendegivelse af, at det var en given Ting, at disse Udgifter kunde henregnes under dem, der omhandles i § 48 i Landkommunalloven. Jeg tror, at jeg udtrykte mig meget forsigtig, idet jeg sagde, at jeg ikke kunde se, at der kunde være Noget i Veien for, at de kunde tvinges eller pines ind under de der brugte Udtryk; men jeg vil ingenlunde have dette anset som en Slags foreløbig Resolution, der derved skulde have givet for, at disse Udgifter kunne afholdes paa den Maade, der omtales i § 48. Men den væsentlige Uoverensstemmelse mellem Udvalget og mig er, at jeg ikke finder, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at binde Hænderne paa Amtsrådet. Jeg har for mit Vedkommende ikke den mindste Frygt for, at Amtsrådene ikke skulde vide selv at ramme det, de maatte anse for at være i det af dem bestyrede Amts Interesse, og jeg ser derfor ikke nogen tilstrækkelig Grund til ved den Slags Foranstaltninger at binde deres frie Beslutninger. — Naar det ærede Udvalg ikke sætter nogen Pris paa Ændringsforslaget under Nr. 5, beder jeg det høie Thing om at lade være at vedtage det; thi jeg sætter Pris paa, at det ikke bliver vedtaget.